

“मीठे बच्चे- यो तिग्री अन्तिम जन्म हो, त्यसैले विकारको संन्यास गर, यस अन्तिम जन्ममा रावणको बन्धनबाट आफूलाई छुटाऊ”

प्रश्न:- बाबाको सहारा कुन बच्चाहरूलाई मिल्छ? बाबा कुन बच्चाहरू सँग सदा राजी रहनुहुन्छ?

उत्तर:- बाबाको सहारा उनैलाई मिल्छ, जो सच्चा दिलवाला हुन्छ। भनिन्छ- सच्चे दिल पर साहेब राजी। जसले बाबाको हर डाइरेक्शनलाई व्यवहारमा ल्याउँछन्, बाबा उनीहरू सँग राजी रहनु हुन्छ। बाबाको डाइरेक्शन छ- यादमा रहेर पवित्र बना फेरि सेवा गर, सबैलाई बाटो बताऊ। शूद्रहरूको सङ्ग देखि आफ्नो सम्हाल गर। कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कहिल्यै खराब काम गर्नु हुँदैन। जसले यी सबै कुराको धारणा गर्छन्, बाबा उनीहरू सँग राजी रहनु हुन्छ।

गीत:- मुझको सहारा देने वाले.....

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूले यहाँ ज्ञान सुनिरहेका छन्, कसको ज्ञान? के शास्त्रको? होइन। बच्चाहरूलाई थाहा छ- शास्त्रको ज्ञान त सबै मनुष्यले लिन्छन्। हामीलाई यहाँ परमपिता परमात्मा ज्ञान दिनुहुन्छ। कुनै पनि शास्त्र आदि पढ्ने अथवा अध्ययन गर्नेवाला संन्यासीले यस्तो भन्दैनन्। उनले कुनै ज्ञान सुनाउँदैनन्। कुनै पनि सतसंगमा गयौ भने मनुष्य बसेको हुन्छ। उनलाई शास्त्रीजी, पण्डितजी वा महात्माजी भन्दछन्। नाम जोडिन्छ मनुष्य सँग। यहाँ बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीलाई कुनै मनुष्यले ज्ञान दिँदैन, तर मनुष्यद्वारा निराकार परमपिता परमात्मा ज्ञान दिनुहुन्छ। यो कुरा कुनै पनि सतसंगमा सुनाइँदैन। भाषण गर्नेहरूको बुद्धिमा पनि यो कुरा हुन सक्दैन। हामीलाई पनि जसले ज्ञान दिइरहनु भएको छ, उहाँ कुनै मनुष्य वा देवता हुनुहुन्ना हुन त यस समय देवी-देवता धर्म छैन, फेरि पनि ब्रह्मा विष्णु शंकर सूक्ष्मवतनवासी जो छन्, उनीहरूको त नाम गायन गरिन्छ। लक्ष्मी-नारायण आदि यी सबै हुन् दैवीगुण वाला मनुष्य। यस समय सबै छन् आसुरी गुणवाला मनुष्य। कुनै पनि मनुष्यलाई थाहा छैन- हामी आत्मा हौं। फलानोद्वारा परमात्मा हामीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। उनीहरूले त सम्झन्छन्- फलानो महात्मा फलानो शास्त्र हामीलाई सुनाइरहनु भएको छ। वेद शास्त्र आदि सुनाइरहनु भएको छ, गीता सुनाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई यस्तो शास्त्रहरूको कुरा सुनाउँदिनँ। तिमीले त आफूलाई आत्मा निश्चय गर्छौं। अरूले फेरि भन्छन्- पतित-पावन आउनुहोस्। सर्वका दुःख हर्ता सुख कर्ता, उहाँ हुनुहुन्छ सर्वका शान्ति दाता, सर्वका मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता। उहाँ त कुनै मनुष्य हुन सक्नुहुन्न। मानिसहरूले सबै-सबै उठेर कति भक्ति गर्छन्। कुनै भजन गाउँछन्, कथा गर्छन्- यसलाई भनिन्छ भक्तिमार्ग। भक्तहरूलाई यो थाहा छैन- भक्ति मार्ग के हुन्छ। यहाँ सबै ठाउँमा भक्ति नै भक्ति छ। ज्ञान हो दिन, भक्ति हो रात। जब ज्ञान हुन्छ, भक्ति हुँदैन। जब भक्ति हुन्छ, ज्ञान हुँदैन। द्वापर कलियुग हो भक्ति, सत्ययुग, त्रेता हो ज्ञानको फल। ज्ञानको सागरले नै फल दिनुहुन्छ। भगवान्ले के फल दिनुहुन्छ! फल मतलब वर्सा। भगवान्ले वर्सा दिनुहुन्छ मुक्तिको। साथमा मुक्तिधाममा लिएर जानुहुन्छ। यस समय मनुष्य यति धेरै भएका छन्, जसकारण रहने स्थान पनि छैन, अनाज छैन। त्यसैले भगवान्लाई आउनुपर्छ। रावणले सबैलाई पतित बनाउँछ फेरि पतित-पावन आएर पावन बनाउनुहुन्छ। पावन बनाउने

र पतित बनाउने दुवै नै अलग-अलग छन्। अब तिमीले जानिसकेका छौ- पावन दुनियाँलाई पतित बनाउनेवाला को हो र पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनेवाला को हो! भन्दछन्- पतित-पावन आउनुहोस्, एकलाई नै बोलाउँछन्। सर्वका पालन कर्ता एक हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा कुनै विकारी हुन सक्दैन। पतित अर्थात् जो विकारमा जान्छन्। संन्यासी विकारमा जाँदैनन्, यसैले उनलाई पतित भनिँदैन। पवित्र आत्मा भनिन्छ, ५ विकारको संन्यास गरेका छन्, नम्बरवन विकार हो काम। क्रोध त संन्यासीहरूमा पनि धेरै हुन्छ। स्त्रीलाई छोड्छन्, सम्झन्छन् उनको साथमा मनुष्य निर्विकारी रहन सक्दैन। विवाहको मतलब नै यो हो। सत्ययुगमा यो काइदा हुँदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! वहाँ पतित कोही पनि हुँदैन। देवताहरूको महिमा छ- सर्वगुण सम्पन्न, सम्पूर्ण निर्विकारी। रावण राज्य सुरु हुन्छ नै द्वापर युगदेखि। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- कामलाई जिता। तिमीले मलाई याद गर्नु, पवित्र दुनियाँलाई याद गर्नु भने तिमी पतित बन्दैनौ। म पावन दुनियाँ स्थापना गर्न आएको हुँ र अर्को कुरा एक बाबाका बच्चाहरू ब्राह्मण ब्राह्मणी, तिमीहरू आपसमा भाइ-बहन भयौ। यो कुरा जबसम्म राम्रो सँग कसैको बुद्धिमा बस्दैन, तबसम्म विकारबाट छुट्न सकिँदैन। जबसम्म ब्रह्माको सन्तान बनिँदैन, तबसम्म पावन बन्न धेरै मुश्किल छ। मदत मिल्दैन। ठीक छ, ब्रह्माको कुरा छोड। तिमीले भन्छौ- हामी भगवान्का बच्चाहरू हौं, साकारमा भन्छौ। यस हिसाबले भाइ-बहिनी भयौ। फेरि विकारमा जान सक्दैनौ। यो त सबैले भन्छन्- हामी ईश्वरको सन्तान हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म आएको छु, अब आएर जो मेरो बन्छन्, उनीहरू आपसमा भाइ-बहिनी भए। ब्रह्माद्वारा भाइ-बहिनीको रचना हुन्छ, त्यसैले फेरि विकारमा जान सक्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो तिम्रो अन्तिम जन्म हो। एक जन्मको लागि त यस विकारको त्याग गर। संन्यासीहरूले छोड्छन्, जंगलमा जानको लागि। तिमीले छोड्छौ पवित्र दुनियाँमा जानको लागि। संन्यासीहरूलाई कुनै प्रलोभन छैन। गृहस्थीहरूले उनलाई धेरै मान दिन्छन्। तर ती कुनै मन्दिरहरूमा पूजनीयलायक बन्दैनन्। मन्दिरमा पूजनीय लायक हुन् देवताहरू किनकि उनीहरूको आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छ। यहाँ हामीलाई पवित्र शरीर मिल्न सक्दैन। यो त तमोप्रधान पतित शरीर हो। ५ तत्त्व पनि पतित छन्। वहाँ आत्मा पनि पवित्र रहन्छ भने ५ तत्त्व पनि सतोप्रधान पवित्र रहन्छन्। अहिले आत्मा पनि तमोप्रधान छ भने तत्त्व पनि तमोप्रधान छन्, त्यसैले बाढी, तुफान आदि कति भइरहन्छन्। कसैलाई दुःख दिनु- यो तमोगुण हो। सत्ययुगमा तत्त्वहरूले पनि कसैलाई दुःख दिँदैनन्। यस समय मनुष्यको बुद्धि पनि तमोप्रधान छ। सतो रजो तमोमा पनि अवश्य आउनु छ। नत्र दुनियाँ पुरानो कसरी होस्, जसलाई नयाँ बनाउन फेरि बाबालाई आउनु परोस्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू पावन बना। यो अन्तिम जन्म रावणको बन्धनबाट आफूलाई छुटाऊ। आसुरी मतमा आधाकल्प तिमी पतित रह्यौ, यो धेरै खराब बानी हो। सबैभन्दा ठूलो दुस्मन हो- काम। बचपनमा पनि विकारमा जान्छन् किनकि सङ्ग नै यस्तो मिलेको छ। समय नै यस्तो छ, पतित अवश्य बन्छन्। संन्यास धर्मको पनि पार्ट छ। सृष्टिलाई जलेर मर्नबाट केही बचाउँछन्। अब ड्रामालाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ। भन्न त भन्छन्- क्रिश्चियन धर्म यति वर्ष भयौ तर यो जान्दैनन्- क्रिश्चियन धर्म फेरि खतम कहिले हुन्छ! भन्दछन्- कलियुगलाई अझै ४० हजार वर्ष चल्यो छ। त्यसैले क्रिश्चियन आदि सबै धर्म ४० हजार वर्ष सम्म वृद्धि भइरहन्छन्। अहिले ५ हजार वर्षमा नै ठाउँ पूरा रहेन भने ४० हजार वर्षमा थाहा

छैन के होला! शास्त्रहरूमा त धेरै गफ लगाएका छन्। त्यसैले कसैले विरलै यी कुरालाई बुझेर कदम-कदम श्रीमतमा चल्छन्। श्रीमतमा चलन कति मुश्किल छ। लक्ष्मी-नारायण, जसलाई सारा दुनियाँले पुज्छन्, त्यो अब तिमी बनिरहेका छौ। यो तिमीले नै जानेका छौ, त्यो पनि नम्बरवार। अब बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, अनि घरलाई याद गर। घर त चाँडै याद आउँछ नि। मनुष्य ८-१० वर्षको यात्रा गरेर घर फर्किँदा खुशी हुन्छ— अब म आफ्नो जन्मभूमिमा गइरहेको छु। अब त्यो यात्रा हुन्छ थोरै समयको, त्यसैले घरलाई बिर्सिदैनन्। यहाँ त ५ हजार वर्ष भएको छ, त्यसैले घरलाई त बिल्कुलै बिर्सैका छन्।

अब बाबाले आएर बताउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यो पुरानो दुनियाँ हो— यसलाई त आगो लाग्नु नै छ। कुनै पनि बच्चेछैन, सबै मर्नु छ। त्यसैले यस सडेको दुनियाँ र सडेको शरीर सँग प्यार नराख। शरीर बदल्दै-बदल्दै ५ हजार वर्ष भयो। ८४ पटक शरीर चेन्ज गर्दै आएका छौं। अब बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रा ८४ जन्म पूरा भए त्यसैले त म आएको छु। तिम्रो पार्ट पूरा भएपछि सबैको पूरा भयो। यस ज्ञानलाई धारण गर्नुपर्छ। सारा ज्ञान बुद्धिमा छ। बाबाद्वारा नलेजफुल बनेपछि फेरि सारा विश्वको मालिक बन्छौ र विश्व पनि नयाँ बन्छ। भक्तिमार्गमा जति पनि कर्मकाण्डका वस्तु छन्, सबै खतम गर्नु छ। फेरि कुनै एउटा पनि हे प्रभु भन्नेवाला रहँदैन। हाय राम, हे प्रभु— यो अक्षर दुःखमा नै निस्कन्छन्। सत्ययुगमा निस्कँदैन किनकि वहाँ दुःखको कुरा हुँदैन। त्यसैले यस्तो बाबा, जसलाई याद गरिन्छ, उहाँको मतमा किन नचल्ने? ईश्वरीय मतद्वारा सदा सुखी बन्छौ। यो बुझेर पनि श्रीमतमा चल्दैनन् भने उनलाई महामूर्ख भनिन्छ। ईश्वरीय मत र आसुरी मत दुवैमा रात-दिनको फरक हुन जान्छ। अब जज गर— म कता तर्फ जाऊँ? मायातर्फ त दुःख नै दुःख छ। ईश्वर तर्फ २१ जन्मको सुख छ। अब कसको मतमा चलूँ!

बाबा भन्नुहुन्छ— श्रीमतमा चलन चाहन्छौ भने चला। पहिलो कुरा हो— काममाथि जित प्राप्त गर। त्यो भन्दा पनि पहिलो कुरा हो— मलाई याद गर। यो पुरानो शरीर त छोड्नु नै छ। अब फर्केर जानु छ। यस समय हामीलाई ख्याल छ— मैले ८४ जन्मको पुरानो खाल छोड्छु। वहाँ सत्ययुगमा सम्झन्छन्— यो बूढो शरीर छोडेर फेरि बचपनमा आउँछु। यस पुरानो दुनियाँको महाविनाश हुनु छ। यो कुरा कुनै शास्त्रहरूमा छैन। यो बाबा बसेर सम्मुख सम्झाउनु हुन्छ। यो सबै कुरा ध्यानमा रहे पनि अहो सौभाग्य, कति सहज छ। फेरि पनि थाहा छैन स्वीट होम, स्वीट राजधानीलाई किन बिर्सिन्छन्। याद किन गर्दैनन्! संगदोषमा आएर फोहोरी बन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! फोहोरी विकल्प धेरै आउँछन्, तर कर्मेन्द्रियहरू द्वारा कुनै काम नगर। यस्तो होइन विकर्म गरेर फेरि लेख— बाबा यो विकर्म भयो, क्षमा गर। विकर्म गन्थौ भने त्यसको फेरि सयगुणा दण्ड पर्छ। एक त नबताउनाले दण्ड पर्छ। यस समय थाहा हुन्छ— अजामिल को बन्छ। जो ईश्वरको गोद लिएर फेरि विकारमा जान्छन् भने सिद्ध हुन्छ— यो ठूलो अजामिल, पाप आत्मा हो, जो विकार विना रहन सक्दैन। बाइसकोप (सिनेमा) सबैलाई गन्दा बनाउने वाला हो। तिमी कुनै पनि विकारदेखि टाढा भाग्नुपर्छ। ब्राह्मण हुन् निर्विकारी, त्यसैले सङ्गत पनि ब्राह्मणहरूको हुनुपर्छ। शूद्रहरूको सङ्गतमा दुःखी हुन्छौ। शरीर निर्वाह अर्थ त सबैथोक गर्नु पर्छ। तर कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कुनै विकर्म गर्नु हुँदैन। हो, बच्चाहरूलाई सुधार्नको लागि बुझाऊ, कुनै न कुनै युक्तिले हल्का सजाय

दिनु छ। रचना रचेका छौ, त्यसैले जिम्मेवारी पनि छ। उनीहरूलाई पनि सच्चा कमाई गराउनु छ। साना-साना बच्चाहरूलाई पनि धेरथोर सिकाउनु राम्रो हो। शिवबाबालाई याद गर्नाले मदत मिल्छ। सच्चा दिलमा साहेब राजी हुनुहुन्छ। सच्चा दिलवाला बच्चाहरूलाई नै बाबाको सहारा मिल्छ। अहिले सारा दुनियाँमा कोही कसैको सहारा छैन। सहारा हुन्छ सुखमा लिएर जानेको। एक परमात्मालाई नै याद गर्छन्, उहाँ नै आएर सबैलाई शान्ति दिनुहुन्छ। सत्ययुगमा सबै सुखी हुन्छन्। बाँकी सबै आत्माहरू शान्ति देशमा रहन्छन्। भारतवर्ष स्वर्ग थियो, सबै विश्वको मालिक थिए। अशान्ति काटमार केही थिएन। अवश्य त्यो नयाँ दुनियाँ बाबाले नै रचनुहुन्छ। बाबाबाट वर्सा मिलेको हो। कसरी? यो पनि कसैले बुझेको छैन। त्यसलाई राम राज्य भनिन्थ्यो। अहिले छैन। थियो त सही। त्यही जो पूज्य थियो, त्यो पुजारी बनेको छ फेरि पूज्य अवश्य बन्नेछ। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। शिव भगवानुवाच, श्रीकृष्णको आत्माले अन्तिम जन्ममा सुनिरहेको छ, फेरि कृष्ण बन्नेवाला छ। सबै उठेर बाबालाई याद गर्नु छ। त्यो समय धेरै राम्रो हुन्छ। भाइब्रेशन पनि शुद्ध रहन्छ। जसरी आत्मा रातमा थाकेर भन्छ— म अलग हुन्छु। तिमी पनि यहाँ हुँदा बुद्धियोग वहाँ लागिर्होस्। अमृतबेला उठेर याद गर्नाले दिनमा पनि याद आउँछ। यो कमाई हो। जति याद गर्छौ, त्यति विकर्माजीत बन्छौ, धारणा हुन्छ। जो पवित्र बन्छन्, यादमा रहन्छन् उनैले सेवा गर्न सक्छन्। निर्देशनमा चल्छन् भने बाबा राजी हुनुहुन्छ। पहिले सेवा गर्नुपर्छ, सबैलाई बाटो बताउनु छ। योगको बाटो बताउने पनि ज्ञान दिनुहुन्छ नि! योगमा रहनाले विकर्म विनाश हुन्छ। साथमा चक्रलाई पनि फिराउनु छ। रूप वसन्त बन्नु छ। फेरि प्वाइन्टहरू पनि आइरहनेछन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस सडेको दुनियाँ र सडेको शरीर सँग ममत्व निकालेर एक बाबालाई र घरलाई याद गर। शूद्रहरूको सङ्गदेखि आफ्नो सम्हाल गर्नुपर्छ।
- २) विकर्माजीत बन्नको लागि अमृतबेला उठेर यादमा बस। यस शरीरदेखि अलग हुने अभ्यास गर।

वरदानः— हर सेकेण्ड, हर खजानालाई सफल गरेर सफलताको खुशी अनुभव गर्ने, सफलतामूर्त भव

सफलता मूर्त बन्ने विशेष साधन हो— हर सेकेण्डलाई, हर श्वासलाई, हर खजानालाई सफल गर्नु। यदि संकल्प, बोल, कर्म, सम्बन्ध-सम्पर्कमा सर्व प्रकारको सफलताको अनुभव गर्न चाहन्छौ भने सफल गर्दै जाऊ, व्यर्थ नजाओस्। चाहे स्व प्रति सफल गन्थौ, चाहे अन्य आत्माहरू प्रति सफल गन्थौ भने स्वतः सफलताको खुशी अनुभव गरिरहन्छौ किनकि सफल गर्नु अर्थात् वर्तमानमा सफलता प्राप्त गर्नु र भविष्यको लागि जम्मा गर्नु।

स्लोगनः— जब संकल्पमा पनि कुनै आकर्षणले आकर्षित गर्दैन, तब भनिन्छ सम्पूर्णताको समीपता।